

2. Aug. 1973

FAKTA

Dato:

2. Aug. 1973

Sidetæl:

Notes 73 bd 4 s. 3-6

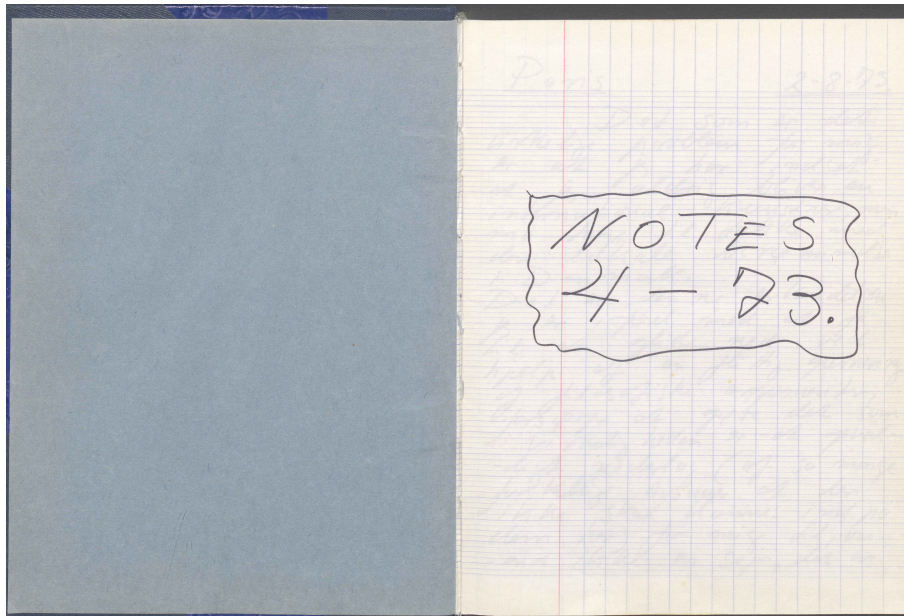
**KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE**

NY CARLSBERGFONDET

**KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE**

NY CARLSBERGFONDET

Paris 2-8-75

Det som er det
virkelige problem for mig
er at jeg har indset
at jeg aldrig bliver en
international kunstner, men
må gerne til at arbejde med
den lokale. Det er en mulighed
i Danmark.

Det er den nye erkendelse
jeg er i forbindelse med at få
til at arbejde med ved
hjælp af en flittig gennemgang
af filosofiske argumenter,
der viser at gøre det som
i virkeligheden er et gebral-
digt medlemskab (af så mange
forskellige ansatte at der
ikke skal komme ind på
den her) for mig til, om-
end ikke en sejr, det er

KILDER TIL DANSK KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

er min lig at have så meget
for sig selv, så du vil
møge forholdsvis positivt.
Ja forresten, og bekæmper så
vidt det står i min kunst-
skrivelse, i lige stærkt, kunst-
det siger i det, kunstprossen
fordi i i lige forsvaret i den,
for så maner for om
at gøre det "nye" det
der er "in" for dig at
fæle om i's forbindelse
med det frage alle alle
Kunstliv.
Ja forresten at vende mig
til hele dette kunstskue-
spil, ved at påtage mig
holdningen som den anse-
me der ikke lever for
Kunsten med kampstærk
ke, eller for hvem der
er så med stærkt, er is højre
med Kunsten.
Ja forresten at lide mig
selv ind at for og for
i en velbetalt til succes-
dansen der er en del for
Kunstens i den, at for
stærkt fordi for stærkt.
Uden om at den selv be-
drag er kendsgerningerne dog
mange helt andre.
Min virkelige følelse er, at
for oplyst i det er mig
mig til Kunstner med og fordi
i det og træde på det
Både i internationale udstillin-
ger, udstillinger eller om det
af Kunstlivskampene, for

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

føler det som en stor
mangel, føler som at jeg
ikke rigtig vil som
Kunstner.
Og det er jo også realiteten
når ingen kender en
man i lokalet i kvartellet
i lokalet i forhold til det
internationale kunstliv.
Men man vil selv føle sig
stødt ved blive at leve
i håbet om at man en
dag opdaget kommer ind
for eksistens.
For hvad for det neder-
ste man synes man har
billet ved blive man en-
drettelig at beskæftige sig
med kunst er det alene
håbet som driver dem

beskæftigelse?
Jeg er 53 år og har arbejdet
med kunst i næsten 40 år,
jeg bor i Paris, men har
aldrig haft en udstilling
her i Paris er så usikler
over for mit arbejde og
hvad vej jeg vil følge
som en ung mand på 20
ikke en gang er det i dag,
kort sagt der er så
mange verdens der føler i -
-mød at dette håbe, det
delte ønske om inder-
-national bevægelse, over-
-hovedet nogen sinder vil
indrette at det ikke
inde kan komme fram være
det der driver mig til
at arbejde, det må jeg
dog også være fordi jeg

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

Kan lide det, fordi det giver
mig en justification som
ingen andre ting.
Kan man leve med denne
Stillehed som en kendsgør-
ning, først at arbejde in-
-dækket i nogle vellykkede
af man ulone har af
begrensede og uforstærkede
dansk publikum og den
store internationale verden
aldrig vil være et lukket
område?
Det er egentlig et dumt
Spørgsmål - for man
gør det jo man arbejder
for netop hver dag på
disse betingelser, så det
er oprindeligt at spørge
om man kan.
Så selvfølgelig hører man

Stadig væk og selvom dette
hår strækker mange problemer,
ved bliver man at have
lid sin del.
Man må op høre med
at forstå og undersøge
dette hår man må lade
det være betragte det som
en del af en noget man
må leve med og hvordan
behandle det som forløst
eller i sig selv - man, måske
- betragte det.

Paris 3-8-75.
"Choice and taste
can only be conside-
-red neurotic"
his theme.